

KIOKAN

PROKLETÍ ZLATOKOPŮ

KAREL CUBECA

edice

KLO *KAN*

PROKLETÍ ZLATOKOPŮ

KAREL CUBECA

Copyright © Karel Kostka Cubeca, 2005
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

© Karel Kostka Cubeca
Redakční úprava Eva Mikolášková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2005
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7466-028-3

Knihá 1

Vůně zlatých dolů

Nad Johannesburgem se převaloval žhavý letní vzduch, před polednem se ulice vyprázdnilly a lidé vděčně přijímali stín a chládek klimatizovaných bytů a kanceláří.

Rok 1968 byl teplotně nadnormální a teď uprostřed léta teploty kulminovaly.

„Sakra,“ zaklel Jack Irving, generální ředitel společnosti Gold International Mining Company, „ten zatracenej krám už zase stávkuje.“

Jack už nebyl žádný mladík, táhlo mu na sedmdesátku, byl lehce obézní a pod kšticí stříbřitě prošedivělých vlasů mu vyrážely kapičky potu.

Namáhavě se zvedl od stolu a sklonil se nad klimatizačním zařízením, jehož stáří na první pohled kontrastovalo s přepychově vybavenou kanceláří.

Ačkoliv kancelář byla obložena vzácnými deskami z tropických dřevin a na stěnách visely originály impresionistů z 19. století, ačkoliv pozlacené držáky zásuvek a drahý koberec na zemi nasvědčovaly mimořádné solventnosti majitele, klimatizaci tvořil starý vehikl s oprýskaným lakem a nečitelným nápisem na přední straně krytu.

„Hergot,“ ulevil si ještě jednou Jack a sehnul se nad přístrojem. Hbitě odšrouboval přední kryt, povolil matku pojistky a opatrně šmátral mezi drátky ovladače teploty. Ne našel však obvyklou závadu, a to ho překvapilo.

„Starý brachu, že by něco závažnějšího?“

Jack si sundal vázanku, svlékl košili a otevřel dvě přilehlá okna, aby alespoň trochu průvanem osvěžil nedýchatelný vzduch. Znovu se sehnul a začal propátrávat jednu část vehiklu po druhé. Když nahmatal a vytáhl zprohýbanou kondenzační nádobku, láskyplně ji polaskal a v očích se mu rozsvítilo mladičké světylko. Prsty se mu chvěly, když ten zdánlivě bezcenný kus, připomínající plechový hrnek, pokládá na zem.

Ani nezaregistroval, že dveře za jeho zády se tiše otevřely a paní Wanda Ashtonová tiše nahlédla do Jackovy ředitelny.

„Ach bože, Jacku, zase se v tom hrabeš? Když se s tou starozitností nemůžeš rozloučit, aspoň si sem kup záložní klimatizační jednotku, vždyť tohle více stávkuje než pracuje. A i když to pracuje, tak to houby chladí. Slyšíš mě?“

Wanda byla téměř čtyřicetiletá velice pohledná štíhlá černovláska a už dvacet let byla Jackovou sekretářkou. Věděla o Jackovi všechno, jak by také ne, když s ním sdílela nejen jedno pracoviště, ale téměř každou noc i jedno lože. Nebyla jeho manželkou, ale nebyla pouhou milenkou. Byla něco mezi tím, Jacka obdivovala, respektovala a milovala. Jack Wandu miloval z celého srdce a považoval ji za největší dar, který mu život poskytl a věnoval.

Před dvaceti lety jí zachránil život, když ji vysvobodil z tlupy opilých pobudů, kteří ji vlekli do křoví v parku, kde si s ní chtěli zpříjemnit večerní pitku. Ačkoliv měl proti sobě pět chlapů, neohroženě se mezi ně vrhl a začal zdánlivě nerovný zápas. Nebýt toho, že strávil patnáct let ve zlatém dole, že patnáct let mu rukama procházely tisíce tun horniny vyrvané z podzemního spánku nebezpečnou trhavinou, byl by to jeho zápas poslední. Čtyři chlapy tehdy srazil tvrdými údery k zemi, pátý však v nestřeženém okamžiku vytáhl dýku a vrazil ji Jackovi do břicha. I s kudlou v břiše našel sílu a sevřel hrdlo posledního útočníka. Jakmile darebák pozbyl vědomí, Jack vrávoravě přibelhal k dívce, jednou rukou si svíral díru v břiše a druhou si neznámou přitáhl.

Bolest jej ochromovala, přesto ještě dokázal dívku odvléci z parku a z nedaleké budky zavolat na policii.

Jen co ohlásil operačnímu důstojníkovi přepadení, ztratil nad sebou kontrolu a svezl se na podlahu budky. Sluchátko se pohupovalo na šňůře těsně před jeho obličejem a připomínalo mu kyvadlo smrti. Tik, tik, tik... Nevnímal už dívku, která se k němu vyděšeně choulila, vnímal jen pohyb kyvadla. Tik, tik, tik. Pak zmizelo i kyvadlo a jeho vědomí obestřela černá mlha, do které se propadal stále hlouběji a hlouběji.

Tři měsíce bojoval o život. Vnitřnosti mu svíral zánět, se kterým si lékaři nevěděli rady. Pět procent naděje na přežití, které mu dávali, bylo ještě optimistickým výhledem. Jack byl ovšem bojovník. Už už klepal na bránu věčnosti, ale jako vždy v poslední chvíli našel sílu k návratu. Chtěl žít a lékaři kroutili nevěřičně hlavami, kdykoliv znovu přistupovali k jeho posteli a nacházeli jej ještě při životě.

Zachráněná dívka se probrala z šoku poměrně rychle a z vděčnosti proseděla u Jackova lůžka celou tu neuvěřitelnou dobu jeho smrtelného zápasu. Wandě bylo devatenáct, nacházela se ve věku, kdy se z dívky pomalu proměňovala v ženu a kdy si dobře uvědomovala, že ten muž na lůžku, který byl ve věku jejího otce, nabídl svůj život za záchranu jejího.

Jeden z napadených darebáků zemřel, čtyři ostatní skončili ve vězení. Sám policejní prezident Wandě přišel sdělit, že tahle parta pobudů má na svědomí nejen krádeže a loupeže, ale také životy tří dívek, které neměly to štěstí, aby šel Jack kolem právě ve chvíli, kdy je lumpové vlekli do tmy, kde je zneužili a pak bezcitně navždy umlčeli.

Jack prodělal několik operací, aby po třech měsících zázračně zánět ustoupil a zubožené tělo našlo opět životní rovnováhu a mohlo se odrazit k dalšímu životu.

Wanda jej pomáhala umývat, a když začal přijímat stravu ústně, krmila ho jako malé dítě. Lékaři ji zpočátku odháněli, ale po čase museli uznat, že ta křehká dívka odváděla per-

fektní práci. Nakonec ji nechali, protože pacient pod jejíma rukama začínal nečekanou pouť zpátky k životu.

Po dalších dvou měsících si Jacka odvedla domů. To už věděla, že stejně jako ona žije sám, na rozdíl od ní má ovšem z manželství, které bylo před čtyřmi roky rozvedeno, šestiletého syna a pětiletou dceru. Bývalá žena neprojevila o Jackův osud sebemenší zájem, přestože tisk se odhalením bandy mladých násilníků a vrahů poměrně široce zaobíral. A děti, ty byly ještě příliš malé na to, aby chápaly, co se stalo. Zaregistrovaly pouze skutečnost, že pravidelná víkendová setkání s tatínkem najednou skončila. Upřímně řečeno, tatínek Bill, který mámu i s dětmi Jackovi odloudil, jim v tu dobu docela postačoval.

Běžová dodávka před správní budovou tiše vrčela a přestože klimatizace jela naplno, rozpálená kabina připomínala zapnutou plynovou troubu. Takové tam bylo vedro.

„Vypni to, Eriku, nebo odděláš baterii,“ zavrčel zavalitý muž na sedadle spolujezdce. Otřel si kapesníkem zpocenou pleš a vzdychl.

„Když to vypnu, budou z nás dva dozlatova upečený kusy masa,“ odsekl Erik a neprojevil nejmenší snahu ušetřit baterii, která mlela z posledního.

„Vypni to, krucinál, nebo máš padáka!“ vykřikl tlouštík a sáhl do kapsy, kde se zřetelně rýsovaly tvary pistole.

„No, no,“ odfrkl Erik, „aby ses neposral. Bez té pistole seš nula.“ Natáhl ruku a pomalu vypnul spínač klimatizace. Baterie si s úlevou vydechla, ale za pár minut byl v kabině nedýchateľný žár.

„Jak tu práci dokončíme, dáme si na pár týdnů voraz, takovouhle zakázku neseženeme každý den,“ pronesl do ticha úplně propocení tlouštík a upřeně sledoval horní patro správní budovy GIMC. „Už to vypuklo,“ spokojeně si otřel tvář.

„Jestli ten dědek ani tentokrát nezhebne, pak ho, přísám-
bůh, voddělám těmahle rukama a sám,“ zachrčel Erik, které-
mu se pot řinul z čela a pátil ho v očích čím dál nesnesitelněji.

Jack se pachtil s porouchanou klimatizací, a když narazil na krytku baterie, polekaně ucukl. Něco nebylo v pořádku. Znovu opatrně prohmatal nepatrný plíšek. Ano. Obě matky v rozích chyběly. Přitom si byl jist, že ještě včera byly na svém místě. Někdo s tím přístrojem manipuloval.

„Wando,“ napřimil se a protáhl si záda, „někdo tu včera odpoledne byl?“

Wanda se usmála. „Tady je pořád někdo.“

„Promiň, vím,“ usmál se Jack, „ale mám na mysli někoho, kdo se mi hrabal v Juliáně.“

„K té bych nikoho nepustila!“ řekla rezolutně Wanda, „vím přece, co pro tebe znamená.“

„Někdo v ní byl,“ kroutil hlavou Jack.

Wanda neodpověděla a zvědavě mu nakukovala přes rameno. Dobře věděla, co klimatizace, něžně označovaná jako Juliána, pro Jacka znamená.

Jack znal v Juliáně každý šroubek, každý záhyb, znal její vrtochy i přednosti, a hlavně, vděčil jí za mnohé.

Před třiceti lety, zrovna začínala světová válka, odhalil na dole dva zlodějíčky zlata. Nebyli to žádní machři, vynášeli zlatý prach ve skrýši, kterou si vydlabali v podrážkách bot. Na šatně pak bleskově přesypali prach do zdvojeného pásku u kalhot. Hloupé a naivní. Jack je odhalil za tři dny od okamžiku, kdy obdržel příkaz vedoucího směny nalézt únik zlata, který podle výpočtu analytika v posledním roce stoupl. Nebylo těžké spočítat, kolik zlata má být podle výtěžnosti horniny získáno, a porovnat skutečnost s vypočítaným předpokladem.

Jack získal finanční odměnu, ale také dva nesmiřitelné nepřátele. Jen co se dostali z vězení, jejich první starostí bylo dát Jackovi pořádnou nakládačku.

Tehdy bylo Jackovi čtyřicet, byl na vrcholu svých fyzických i duševních sil a zbývalo deset let do chvíle, než se dostal do křížku s Wandinými únosci.

Oba zloději nespěchali. Vše si důkladně připravili a uhodili v okamžiku, kdy byl Jack absolutně bezbranný.

Počkali si na něj v jeho bytě, a když byl ve vaně, prostě rozrazili dveře do koupelny, zapnuli do elektrické zásuvky fén na vlasy a pohrozili, že při sebemenším odporu fén skončí ve vodě a usmaží Jacka v elektrické koupeli.

Jackovi nezbylo než se podvolit. Nechal se svázat a odvléci do cizího bytu, kde byly pouze čtyři holé stěny, zamřížované okno a špinavá podlaha. V tom bytě dostával každou noc do těla. Zloději přišli vždy před půlnocí a pořádně se s Jackem seprali. Jack se pral o holý život a každé ráno se probouzel s oteklými rty a bolavým tělem. Dům byl prázdný a kromě Jacka byli jeho obyvateli jen krysy a pavouci.

Jack bojoval o život nejen při rvačkách, ale potřeboval také jíst a pít. Snědl desítky pavouků a much, taky pár černých housenek a brouků. Jednou, to měl štěstí, ulovil i krysu a kromě kožichu ji celou spořádal.

Přesto by nepřežil, nebýt Juliány. Juliána byla klimatizace, která, bůhví proč, v zamřížovaném a polorozbitém okně vždy dopoledne začala vrnět a automaticky se vypnula kolem osmé večer.

Jack nebyl technický typ, ale brzo pochopil, že Juliána je mu schopna zajistit nejen studený vzduch, ale především vodu. Dobývání kondenzační nádoby se tak pro něj stalo životní nutností. Těch několik málo kapek kondenzované vody nikdy nemohlo uhasit jeho žízeň, ale dokázalo ho udržet při životě. Naučil se Juliánu do posledního šroubku rozebrat a zase složit. A naučil se jí rozumět. A pochopil, že je jeho poslední šancí. Přepojil v ní elektrický obvod tak, aby z ní v nestřeženém okamžiku byla smrtelná zbraň. Dva dráty, plus a minus izolované v pryžovém obalu s obnaženými konci. Hned ten večer prvního násilníka paralyzoval

pouhým dotekem obou drátů. Druhý zmizel dříve, než se k němu Jack přiblížil.

Tehdy po osvobození z té kobky bolesti si Jack odpřisáhl, že se o Juliánu postará, dokud bude živ. A poctivě to plnil až do této chvíle.

Pohledný mladý muž si četl v přízemí hotelu Art music noviny. Nervózně přitom co chvíli pozoroval hodiny. Už to přece musí být.

Kde jsou ti dva hlupáci?

Nevydržel dál u stolku s vychladlou kávou a šel před hotel. Netrpělivě vyhlížel béžovou dodávku, která mu má přinést tu báječnou zprávu, že starý Jack Irving je mrtev a s ním i starý svět, tolik zastaralý a tolik nemoderní.

Pak se vrátil zpět ke svému stolku, nad kterým ještě od silvestra zůstal transparent „Šťastný nový rok 1968!“

Zapálil si další doutník a objednal si dvojitou whisky. Ten starý Irving má deset životů. Ale tentokrát je plán dokonalý. Když ho nedostaly uvolněné čepy na řízení jeho mercedesu, když unikl „náhodně“ srážce dvou automobilů, určitě neunikne své Juliáně. Juliána odmění tu jeho stařeckou péčí tím nejlepším, pošle ho na věčnost. Při tom pomyšlení se usmál. Zrada nepřichází v životě jen od nepřátel. Nejčastěji vyklíčí mezi přáteli, pomyslel si.

Erik se zaručil, že Juliána, jak s patosem Jack nazýval ten hrozný stroj na svém okně, je dokonalým popravčím nástrojem, že stačilo malinko upravit elektrické obvody, a až do té mašinky Jack strčí ruce, už je nikdy nevytáhne, neboť dostane pořádnou dávku elektrické energie.

Škoda. Tchán nebyl zlý člověk. V určitém smyslu slova byl hoden obdivu. Vytáhl zkrachovalou těžební společnost k prosperitě, ale zapomněl, že by měl jít do penze. A to byla jeho velká chyba. Philip Heller, nebude to hezčí jméno pod hlavičkou generálního ředitele, než to okoukané a omšelé Jack Irving?

Když neodešel sám, holt bude nucen odejít nedobrovolně a navždy. Takové řešení je elegantní a jednoduché. A kdyby to nebyl otec jeho manželky, bylo by ještě elegantnější. V tu chvíli mu kombinaci báječných snů a představ přetřhl příchod dvou mužů.

„Eriku?“ obrátil se Philip k štíhlejšímu z příchozí dvojice.

Erik zavrtěl hlavou. „Nevím, jak je to možný, ale von ještě pořád v klídku dejchá.“

„Krucí!“ zařval Philip, „vy neschopní bastardi.“ Pěst dopadla v prudkém pohybu na stůl a káva se rozstříkla i na bílý Philipův oblek značky Jarni Foks. „Plán číslo dvě, bleskem.“

Mladá servírka polekaně přiběhla, ale ani se na ni nepodíval, hodil velkou bankovku štítivě na pobryndaný stůl a vyběhl ven.

Warren Smith postával přede dveřmi Jackovy kanceláře a byl trochu překvapen. Sekretářka jej šla ohlásit už téměř před čtvrthodinou, ale stále se nevracela.

Aby se nenudil, krátil si čas prohlížením kanceláře. Wanda Ashtonová byla zjevně pořádkumilovná dáma. Knihy, předpisy, šanony, stohy papírů, to vše bylo úhledně a přehledně srovnáno v policích a na stole. Stěny nebyly přeplácány obrázky, ale nad stolem visela velká olejomalba sympatického opáleného muže s lišáckým výrazem ve tváři. Zpola vypitá láhev minerálky lehce pobublávala a unikající bublinky byly tím jediným, co narušovalo strnulou nehybnost všeho kolem.

„Promiňte,“ objevila se konečně ve dveřích Wanda, „ale měli jsme malý technický problém. Můžete dál.“ Warren se usmál, pokývl hlavou a vešel do kanceláře. Ve dveřích se ovšem zarazil, neboť jedině, co v pracovně generálního ředitele uviděl, byl přepychově zařízený interiér. Už se chtěl obrátit k odchodu, když od rohové skříně vyšel muž, natahující si na holé tělo košili.

„Vítám vás,“ napřáhl pravici, ještě mokrou poté, co z ní smyl špínu pocházející ze starého klimatizačního přístroje.

„Klekla mi klimatizace,“ usmál se Jack, „ale lepší plus čtyřicet než minus čtyřicet, že?“

Warren si až teď uvědomil, že v kanceláři je nesnesitelné vedro.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se Jack a ukázal rukou na sedačku, kam se po chvíli oba muži pohodlně uvelebili.

Warren horečně přemýšlel. Nebylo pochyb, tento prošedivělý muž nebyl nikým jiným než mužem z obrazu, který visel na stěně u sekretářky. Jistě, byl teď mnohem starší, ale stále měl pevný stisk ruky a šibalské světlýlo v očích.

„Rád bych se vám představil,“ začal Warren, ale Jack ho hned rukou umlčel a natáhl se po papíru, který ležel na stole.

Warren překvapeně zmlkl.

„Klid, chlapče,“ pokýval hlavou Jack, „tady mám o vás všechno černé na bílém. Absolvent univerzity, mladý spisovatel, zdá se, že nadějný, trochu větroplach a snílek, ale jinak seriózní mladý muž se solidní vyhlídkou prosadit se jako autor napínavých románů,“ pokračoval Jack, „mám tady toho o vás dvě stránky. Mám všechno číst?“

„Ne, ne, není třeba,“ usmál se Warren, „vy jste na mě nasadil soukromé očko?“

„Tak nějak,“ zařetl se hlučně Jack a ukázal prstem na dveře. „Tyhle údaje mi poskytla má asistentka. Ale kde je splašila, to vážně nevím.“

„Díky, že jste mě přijal,“ pronesl rychle Warren, aby se konečně dostal ke slovu, „vím, že až k vám se dostane málokdo.“

„To snad ne,“ opáčil Jack a zmáčkl knoflík zvonku.

Ještě ani nedozněl, a už se otevřely dveře a dovnitř nakoukla Wanda.

„Wando,“ zahřměl Jack, „prý se ke mně jen tak někdo nedostane.“

„Ano, pane generální,“ připustila Wanda, „kdybych k vám měla pustit všechny, kteří o to usilují, musel by den mít ne dvacet čtyři, ale aspoň šedesát hodin. Jsem placená i za to, že vám návštěvy trochu protřídím.“

„Ale ano, ano. Díky.“ Jack pokýval na souhlas hlavou a otočil se znovu k Warrenovi.

„A co pro tebe mohu, chlapče, udělat, když už ses přes tu probírku dostal až ke mně?“

„Rád bych u vás nastoupil,“ řekl pomalu Warren.

„Ha, ha, ha,“ rozchechtal se Jack, „rozhodl ses místo tužky vzít do rukou pořádné kusy skály, co? Ha, ha, ha. Nebo chceš místo kancelářské krysy, které se mi tu množí, že nám už barák nestačí? Proč jsi nešel rovnou na personální, tam by se ti mrkli na svaly, a pokud bys prošel, šup s tebou pod zem.“

„Ne, špatně jste mě pochopil,“ přerušil ho Warren, „já nechci pracovat...“

„Ha, ha,“ opět se rozesmál Jack, „chceš zaměstnat, ale nechceš pracovat. Takových se k nám do firmy hlásí spousty, ale jsi první, který mi to takhle do očí řekl. A čekáš, že ti za tu odvalu nabídnou práci, jo?“

„Ne, pane generální. Abyste rozuměl. Chystám knihu. Její děj chci umístit do prostředí zlatých dolů. Vždyť tam se dennodenně odehrává řada zajímavých zápletek a situací. Od roku 1886, kdy byla ve Witwatersrandu objevena největší naleziště zlata na světě, přitáhlo zlato do jižní Afriky nejen nové osadníky, ale i řadu lidí, kteří spojili svůj život s tímto drahým kovem. A něco z toho života dávných zlatokopů pořád přežívá. Touha po bohatství, pohrdání zákonem, přeceňování vlastních sil, neochvějná víra ve štěstí. Ale abych o tom prostředí, které mě zajímá, mohl psát, musím se s ním seznámit. Proto jsem vás přišel požádat, zda bych mohl měšíc, dva, strávit ve vašich dolech.“

Jack se zamyslel, nalil si do sklenky minerálku a pomalu polkl dva doušky.

„Na rovinu, pane Smith, jistě vaše kniha bude úspěšná a napínavá, ale prostředí dolů je příliš nebezpečné a nevy-

zpytatelné, abyste se v něm pohyboval jako libero při fotbale. Jestli vám to udělá radost, uvolním na den, dva, některého z předáků, který vás dolem provede a odpoví vám na otázky. Víc pro vás udělat nemohu. Věřte. Ve vašem i v mém zájmu.“

Warren chtěl oponovat, ale zazvonil telefon.

„Co se stalo, Philippe?“ pronesl Jack do sluchátka a vzápětí se zakabonil.

„Dobrá, hned přijedu,“ položil rychle sluchátko, a aniž si ještě Warrena všiml, vyběhl z kanceláře.

Warren vstal a přešel do místnosti sekretářky. Wanda se na něj omluvně podívala, roztáhla ústa do zdvořilého úsměvu a povzbudivě na mladíka mrkla.

„Už to, že si na vás udělal čas, byl malý zázrak. Aby všechno stíhal, mohou k němu jen lidé z firmy a z oboru. Jen opravdu výjimečně si najde chvílku na někoho zvenčí.“

Zatímco Wanda mluvila, Warren si ji se zájmem prohlížel. Bílé souměrné zuby jako perličky, růžový jazyk a docela smyslné rty. Pravidelný obličej s malými rýhami kolem úst, které dávaly tváři trochu uličnický výraz. Nad tím vším kštice černých vlasů, hustých a lesklých jako hřívá. Jen něco v té tváři nehrálo. Vzápětí mu svitlo, co. Wanda měla modré oči. Warren si hned uvědomil, že ještě nikdy neviděl černo-vlásku s modrýma očima. Když se do těch očí zadíval, lehce ho v podbříšku zamrazilo. Tahle žena, ač starší než on, jej okouznila. Přistihl se, že vůbec neposlouchá, co mu právě povídá, ale představuje si ji ve svém objetí.

„Tak co?“ zvýšila hlas Wanda.

„Jako co?“ snažil se zorientovat Warren, který jen s námahou zaplašil lákavou představu.

„Na kdy vám mám pozvat toho předáka?“

Jak o tom ví, že chci do dolů, blesklo mu hlavou.

„Vy jste nás poslouchala?“ zeptal se a hned té hloupé otázky litoval.

„Ano,“ ukázala mu v úsměvu opět své krásné zoubky, „celou dobu jsem byla nalepená na klíčové dírce.“

Warren na ni zíral a udivený výraz mu zůstal až do chvíle, než se znovu rozesmála.

„Pan generální, když to uzná za vhodné, přepne tenhle odposlech,“ ukázala na malý reproduktor na stole, „a já pořizuji z jednání zápis, aniž bych rušila svou přítomností.“

„Vy nemůžete rušit, jste velice milá a pohledná a...“

„Lichotky stranou,“ uchichtla se, „tak na kdy toho předáka?“

„Předák mi nestačí, já musím prostředí dostat pod kůži,“ pokrčil rameny Warren, „nicméně, bylo mi opravdu potěšením vás poznat. A pana generálního samozřejmě také.“

Podal jí ruku a současně položil na stůl navštívenku.

„Třeba někdy nashle,“ stiskla mu ruku.

Zatraceně, tak už je to asi tady, pomyslel si Jack a seběhl ze schodů. Warrena Smithe nechal Wandě, však ona už si poradí.

V duchu počítal patra, po zdolání deseti si přivolal výtah. Deset pater pro rozproudění krve a protažení svalů stačí.

Když se s ním výtah propadal směrem k přízemí, rychle si učesal vlasy a přitáhl vázanku.

Před správní budovou na něj čekal černý služební Mercedes. Jeho dlouholetý řidič Pete už na něj mával. Oba starší pánové si zběžně podali ruku a Jack řekl: „Domů a fofrem. Už to na ni přišlo.“

Pete otevřel zadní dvířka vozu a Jack se pohodlně usadil na zadním sedadle. V autě byla pekelná zima. Jack, který vyrostl pod rozpáleným sluncem Jihoafrické republiky, nikdy nepřišel klimatizovaným autům na chuť.

„Ztlum to, Pete, prosím, nebo mi umrznou uši,“ požádal řidiče.

Pete, který už vyjížděl na hlavní silnici, mrkl do zpětného zrcátka, zakřenil se a odpověděl: „Tak si vem čepici, přece nenechám tu drahou klimatizaci zahálet.“

„Příště, Pete, příště. Koupím si kožich, sněhule a beranici.“ Jack mu položil ruku na rameno a dodal: „I tobě koupím kožich a čepici, at' nám to spolu ladí.“

Oba muži byli staří přátelé, dá se říci, že před sebou neměli tajnosti a vždy si vyšli vstříc, mohl-li jeden pomoci druhému.

Philip stál na návrší, které se táhlo od haldami zaneřádného předměstí Johannesburgu až po Sandown, luxusní satelitní městečko postupně splývající s Johannesburgem v jednolitou masu cest, stavení, přepychových zahrad i nuzných chatrčí.

Philip držel levou rukou na očích dalekohled, v pravé ruce svíral vysílačku, která každých pět vteřin neznatelně pípla. Propátrával bedlivě okolí, pozornost však věnoval zejména výpadovce směrem k rezidenční čtvrti Sandownu. Když uviděl černý mercedes, jak fičí vysokou rychlostí po výpadovce, ušklíbl se.

„Nashle, tati,“ zašeptal, „za chvíli už ti bude všechno jedno.“

Zmáčkl červené tlačítko na vysílačce a s potěšením oznámil: „Tady orel, ptáček bude za chvíli v kleci.“

„Rozumím, jsem připraven,“ ozvala se odpověď.

„A jestli to tentokrát zase zkurvíš, utrnu ti koule,“ neodpustil si Philip hrozbu.

Erik byl pod nátlakem spolehlivější, toho si byl Philip vědom. Až bude po akci, už si najde cestičku, jak se ho potichu zbavit.

Erik nastartoval mohutný tahač Fiat, plně naložený desítkami trámů určených pro výdřevu v dole. Z výfuku se vyvalil černý kouř a motor se hlučně rozběhl.

Tahač stál na jediném místě, kde klikatící se asfaltovou silnicí směrem na Sandown protínala prašná cesta, bývalá

spojnice mezi Johannesburgem a zlatými doly, dnes téměř nepoužívaná.

Na křižovatce byla výstražná tabule a velká značka STOP, neboť křižovatka se rozkládala hned za serpentinou a byla značně nepřehledná.

„Třicet vteřin,“ ozvalo se z vysílačky, kterou Erik držel v levé ruce.

„Rozumím,“ odpověděl. Vyšlápl spojku, zařadil jedničku a uchopil volant.

„Patnáct, čtrnáct, třináct,“ začalo odpočítávání ve vysílačce a Erik uvedl tahač do pohybu.

Cítil podivné vzrušení té chvíle. Za pár okamžiků se stane boháčem, a to díky tak prosté věci. Prostě přehradí cestu, a až do něj stařík vltne, pěkně ho zasype hromadou výdřevy.

Pak vyběhne z auta ven, skočí na připravenou motorku a zmizí. Následně shrábne prachy a začne nový život. Vždycky se chtěl podívat do Monaka. Tam odletí hned tento týden, ubytuje se v nejlepším hotelu, sbalí nejhezčí kurvu a začne konečně žít.

Černý mercedes sjel z výpadovky a začal se prodírat serpentínami k Sandownu.

„Pamatuji si,“ říkal Pete, „jak malá Anna přišla na svět. A teď ti dá vnouče. Všechno hrozně rychle uteklo.“

„Jako mžik,“ přitakal Jack, „už máme většinu svého života za sebou. Je třeba uvolnit místo mladším.“

„Taky to cítím,“ souhlasil Pete, „ještě než půjdu na věčnost, chtěl bych trochu cestovat.“

„Můžeš s náma,“ položil mu v obvyklém gestu Jack ruku na rameno, „rozhodl jsem se totiž, že si příští měsíc vezmu Wandu konečně za právoplatnou manželku. Čekal jsem jen na narození toho malýho. Wanda si ode mě zaslouží trochu něhy a poděkování za všechny ty roky, co pro mě pracovala. Vezmu ji na svatební cestu do Evropy a Ameriky.“

„A komu předáš generálský flek?“ zeptal se Pete.

„To záleží na správní radě,“ pokrčil rameny Jack.

„Správní rada tančí podle tvý píšťaly,“ připomněl mu Pete.

„Myslím, že to bude Philip. Víím, že to bude Philip, je dostatečně dravý a prozíravý. Jen mu chybí trocha ohleduplnosti a pokory. Ale to se srovná,“ řekl Jack.

„Nesedí mi,“ zakroutil Pete hlavou, „je v něm něco zkaženého. A taky Anna s ním není úplně šťastná. Nechceš to vidět, ale je to tak. Věř mi.“

Jack si povzdychl. Ve zlomku vteřiny, ani povzdech nedozněl, uviděl tu hrůzu. Přímo před nimi stál přes cestu nákladňák plný dřeva.

Chtěl zařvat pozor, ale neměl už čas. Naštěstí nebyl připoután, a tak udělal podvědomě to jediné, co mu mohlo zachránit život. Jako by se mu vrátily bleskové reakce z mládí, škulbl za kliku a vrhl se otevřenými dveřmi ven z vozu. Vzápětí se ozvala obrovská rána, mercedes se zavrtil pod návěs a chvilíčku potom se na černý vrak sesypala hromada dříví.

Jack se v kotrmelcích řítíl ze stráně a skončil v keři, který alespoň trochu ztlumil náraz.

Když znehybněl, překvapeně si uvědomil dvě věci. Jednak že je potlučený a že asi nemá nic zlomeného, jednak že ještě uvidí své vnouče. Až za chvíli mu došlo, že v autě je Pete. Horečně se začal drápat ven z křoví, ale skoro se nemohl pohnout. Vtom se ozvala obrovská detonace a k obloze vyletěly kusy plechu, střepů a třísek.

Mercedes explodoval a za pár vteřin se na silnici rozpoutalo ohnivé peklo.

„Pete, ne, proboha, Pete,“ vzlykl Jack a ohromeně zíral nahoru na šlehající plameny.

V tu chvíli uslyšel kroky. Jen pár metrů od něj proběhl chlap, kousek po stezce dolů vytáhl z křoví motocykl, nastartoval a odjel.

„Bože, tohle nebyla náhoda,“ zašeptal Jack.

Nejasné podezření, že mu někdo usiluje o život, měl už pár týdnů. Všechny ty nebezpečné náhody, nehody z poslední doby mu najednou dávaly smysl. Někdo se ho chce zbavit.

Když si to uvědomil, začal lézt po kolenou pryč od tohoto strašného místa. Byl částečně v šoku, ale tolik chladného rozumu mu zůstalo, aby hledal záchranu v hustém křovina-tém porostu táhnoucím se od Johannesburgu k Sandownu.

Rezidence Philipa Hellera a jeho ženy Anny patřila k nejkrásnějším a nejhonosnějším v Sandownu.

Philip ji pořídil za obrovskou sumu, nicméně byly to peníze Irvingů a papá rád sáhl hluboko do kapsy, jednalo-li se o jeho dceru Annu.

Přestože Anna vyrostla v rodině, kterou si její matka založila po rozvodu s Jackem, Anna nikdy neztratila k vlastnímu otci pevné pouto, víkendy s ním a jeho přítelkyní Wandou patřily v jejím životě k tomu nejlepšímu, co prožila.

Rezidence svítila do dálky nádherně jednolitou bělobou, byla obklopena parkem s upravenými trávníky a celou řadou vzácných dřevin a keřů.

Park obepínala jako prstenec kamenná stěna a jediným vjezdem do rezidence tak zůstávala vysoká bílá brána, vystavěná v kapském stylu, který byl typický pro afroholandskou architekturu, obdivovanou pro svoji až kýčovitou impozantnost.

Anna stála u živého plotu táhnoucího se kolem malého jezírka plného rozkvetlých leknínů. Pečlivě odšťihávala malé větvičky a házela je do košíku. Přestože byla na počátku devátého měsíce těhotenství, snažila se o pohyb a aktivitu. Možná i díky tomu si zachovala štíhlé tělo, z kterého se jako míč vypínalo tvrdé břicho.

Ačkoliv byla zpočátku tvrdě proti koupi této zbytečně nákladné rezidence, nakonec Philipovi ustoupila a dokonce se tu po pár měsících začala cítit velmi příjemně. Zeleň obklo-

pující stavení jí poskytovala nejen pastvu pro oči, ale znamenala také vždy připravené útočiště, pokud se Philip vrátil domů opilý nebo jen ve špatné náladě.

Do Philipa se zamilovala na první pohled, byl to krásný muž a jí bylo hned jasné, že takto vypadá její vysněný partner pro život.

Nechodili spolu ani příliš dlouho, když jí Philip nabídl sňatek. S radostí přijala. Philip pocházel z chudé rodiny z Kapuského Města, uměl se však moderně oblékat a nedostatek vzdělání nahrazoval kultivovaným chováním a schopností bavit společnost. Díky tomu se stal vyhledávaným hostem banketů a recepčí, bohužel díky tomu se příliš spřátelil s alkoholem.

K Anně se choval vždy slušně, jedinou výjimkou byly jeho návraty z večírků a hospod. Pokud měl vypito, stával se nepříjemným a agresivním. Vše vyvrcholilo asi půl roku před tím, než Anna otěhotněla. Tehdy ji poprvé zbil. Přišel nad ránem, hrubě ji vzbudil a zcela nesmyslně jí vynadal. Pak si odepnul pásek od kalhot a párkrát ji přetáhl přes záda a hýždě. Anna byla tak vyděšená, že když se s ním chvílku po téhle exekuci milovala, ani si nevšimla, jakou prožívá extázi, jak je oproti dřívějšímu milování najednou vzrušen.

Od té doby minimálně jednou týdně Philip svoji ženu potrestal koženým páskem, aby si s ní vzápětí užil báječný sex.

Anna tak postupně přestala milovat svého muže, ale začala mít ráda rezidenci, která jí byla zpočátku protivná. Teď se stavení a park staly jejím útočištěm i potěšením. Zejména když Philip nebyl doma, cítila se tu více než dobře.

Anna na chvíli přerušila stříhání a zaposlouchala se. Uslyšela dobře známý zvuk. Byl to nepochybně jaguár jejího muže. Jeho příjezd v tuto hodinu byl krajně neobvyklý, proto mu vykročila vstříc. Jaguár proletěl bránou jako splašený, a když Philip svou ženu uviděl, zamával na ni. Vzápětí u ní prudce zabrzdil a vystoupil z vozu.

„Anno,“ roztáhl ruce, „co proboha děláš venku?“

„Stříhala jsem plot,“ odpověděla a přemýšlela, co jej asi přivedlo takhle brzo domů.

Philip k Anně přistoupil a řekl: „Přivezl jsem dvě zprávy, jednu špatnou, jednu dobrou, pojď se na to posadit.“

Vzal Annu kolem pasu a odváděl ji pomalu k verandě. Když ucítil její pohybující se hýždě pod volnými šatičkami, neodolal a vsunul pod ně ruku.

„Neblázni,“ ohradila se Anna.

„Vždyť nás nikdo nevidí,“ řekl Philip a jeho prsty se zkušeně propracovaly až do míst, na které si jako manžel vyhrazoval absolutní právo.

Anně to bylo více než nepříjemné, ale nechtěla Philipa vydráždit odmítnutím. Když dosedla do křesla na verandě, docela si vydechla.

„Tak co máš za zprávy?“ zeptala se.

Philip se jí zadíval do očí a pak chladně, zcela bez emocí, pronesl: „Stala se dopravní nehoda, tvůj otec před pár minutami havaroval...“

„Žije?“ vykřikla Anna.

„Ne,“ řekl Philip a Anna omdlela.

Philip ji vzal do náručí a odnesl na postel. Uvolnil jí šaty, lehl si vedle ní, a přestože byla stále mimo sebe, naklonil se k ní a zašeptal. „Ta dobrá zpráva je, že o firmu se postarám.“

Teprve potom přinesl vodu a začal Anně otírat vlhkou žínkou tvář a celé tělo.

Až mu porodí syna, stane se Philip zakladatelem dynastie, která si podmaní velkou část bohatství Jihoafrické republiky. O tom byl přesvědčen, protože první krok k tomuto cíli učinil sňatkem s Annou, druhý krok odstraněním jejího otce.

Warren Smith sjel do přízemí správní budovy GIMC, kde se nacházelo personální oddělení.

Upravil si vázanku, zaklepal na dveře příjmu a vešel.

Za přepážkou seděla mladá dívka a telefonovala. Mrkla na Warrena a klidně pokračovala v hovoru. Když si Warren vyslechl plky o včerejší módní přehlídce, o báječných tanečnicích v Hula Hula baru, když přetrpěl výklad celého děje báječného filmu, který běžel předevčírem v televizi, drze prostrčil ruku okénkem a stlačil vidlici telefonu.

„To by stačilo,“ řekl a dívka na něj vytřeštila oči.

„Co si to dovolujete?“ zaječela.

Od vcelku pohledné dívky takovou reakci nečekal.

„Jdu od generálního a nemíním tu poslouchat vaše infantilní tlachy,“ řekl úsečně.

Když dívka uslyšela slovo generální, její nepřátelský výraz nejdříve ztuhl a pak se roztál do milého úsměvu.

„Jsem Warren Smith a mám okamžitě nastoupit do dopravní skupiny. Ihned,“ dodal a podíval se na hodinky, aby svým slovům dodal váhy.

„Počkejte,“ řekla slečna a vytočila číslo. Chvilí čekala na spojení a pak se zeptala: „Znáte nějakého pana Warrena Smithe?“

„Jistě, před chvílí od nás odešel,“ odpověděla Wanda Ashtonová.

Vyplňování papírů zabralo pár minut. Pak musel Warren jedno lejtstro vzít a oběhnout doktory, z nichž mu každý prohlídl určitou část těla.

Nechápal sice, proč mu prohlížejí uši, oči, nos, zadek i pindoura, ale tiše vše vydržel. Když se se všemi potřebnými razítky vracel na personální, vstupní hala už byla plná lidí.

„Už jsem tu byl, jen tam hodím tenhle papír,“ řekl a řítil se ke dveřím.

„Mladej,“ postavil se před něj vysoký černocho, „všichni už jsme tu byli.“

„Ale já opravdu hrozně spěchám,“ řekl Warren a rozhlédl se kolem. Byli tu samí černoši, a to bylo divné. V téhle zemi se rasy přísně separovaly.

„Všichni hrozně spěcháme,“ řekl černocho a ostatní začali příkyvovat.

Pak zachrastilo ve vnitřním rozhlase, který byl rozveden v celé správní budově, a hluboký hlas pomalu a zřetelně četl zprávu správní rady, že dnešního dne, přesně v deset hodin dvacet minut, zahynul při dopravní nehodě generální ředitel Gold Internacional Mining Company pan Jack Irving. Smrt si na něj a jeho řidiče počkala na předměstí Johannesburgu a následný požár znemožnil jakýkoliv pokus o jejich záchranu. Čest jejich památce.

Warren Smith se prudce otočil k obrovitému černochovi a vyhrkl: „To musí být přece blbost, vždyť v deset jsem seděl s generálním v jeho kanceláři.“

Černoši kolem vypukli v upřímný smích, někteří se plácali do steh.

„Nesedáš tam u něj každý den, žvanile? Není tvůj kámoš?“

„Bože,“ řekl Warren, který vůbec neposlouchal narážky adeptů na práci v dolech. Jako ve snu zamířil ven a přivolel si výtah.

Zmáčkl tlačítko nejvyššího patra, a když nahoře vystoupil, rázem stál přímo uprostřed hloučku novinářů, který tu hloučel a pídil se po informacích.

Po chodbě tu pobíhali náměstci, ředitelé sekcí, všichni se tvářili nesmírně důležitě a zaneprázdněně, a když se objevil jeden ze členů správní rady, vrhli se na něj novináři jako smečka vlků.

„S dovolením, s dovolením,“ probíjel se Warren chaotickým davem.

Když se probil až před dveře generálního ředitele, ozbrojená ochranka jej hrubě zastavila.

„Jsem přítel paní Ashtonové,“ vyhrkl Warren, „i přítel pana Irvinga.“

Nebyla to až taková lež, neboť Jack Irving jej oslovoval mladý příteli, ale lež to byla.

Člen ochranky ustoupil a Warren vešel dovnitř.

V kanceláři Wandy Ashtonové nebyl nikdo, což jej překvapilo. Dveře do pracovny generálního ředitele byly pootevřené, Warren sebral veškerou odvahu a vešel.

Wanda seděla na pohovce, ramena se jí otřásala pláčem a Warren najednou nevěděl, zda má potichu vycouvat nebo něco říci. Nakonec nalil do skleničky trochu minerálky, která stála na stole, vzal Wandu za rameno a podal jí skleničku. Sedl si vedle ní a řekl banálně: „Je mi to hrozně líto.“

Wanda se napila, aniž by se podivila Warrenově přítomnosti, a řekla: „Byl to nejlepší chlap na světě.“

„Jo,“ přitakal Warren, ačkoliv Jacka ještě včera vůbec neznal.

„Jenže mě tu nechal úplně samotnou,“ vzlykala Wanda, „a já mu toho tolik dlužím, tolik, a už mu nikdy neřeknu, jak strašně ho mám ráda, jak...“ pláč jí opět úplně ochromil a Warren ji objal.

„No, no tak,“ konejšil ji. Přivinula se k němu a štkala mu na rameni.

Warren si uvědomil, že dnes dopoledne si přál tuto ženu držet v náručí. Ani v nejbujnější fantazii by si nedokázal představit, že se jeho přání tak rychle splní. Už vůbec by jej nenapadlo, že se mu Wanda ocitne v náručí v takto absurdní situaci.

Wanda nebyla k utišení, Warren ji hladil po vlasech a šeptal: „Pšš, pšš, pšš.“

A ještě jedna věc Warrena v tu chvíli napadla. Chtěl hledat námět pro svoji knihu dole v podzemí zlatého dolu a vůbec ho nenapadlo, že námět nalezne tady, přímo v srdci společnosti, která důl provozuje.

Sevřel Wandu ještě pevněji v náručí a řekl, teď už docela nahlas: „Musíte být silná, Jack byl tvrdý chlap a chtěl by vás vidět jako silnou ženskou, chápete?“

Správní rada GIMC zasedla ještě toho dne večer.

Ačkoli všichni novináři očekávali, že alespoň předjedná obsazení místa generálního ředitele, nestalo se tak. Řízením společnosti byl pověřen pan Walter, dosavadní první zástupce generálního ředitele.

Jelikož mu však táhlo na sedmdesát, nebyl žhavým kandidátem na uvolněný post. Hned druhý den vyšla v tisku řada spekulací jak o smrti Jacka Irvinga, tak o možných nástupcích na jeho místo.

V hlavních denících také vyšel rozsáhlý článek Philipa Hellera, který ohodnotil schopnosti, píli a houževnatost svého tchána.

Heller rovněž ujistil, že osobně dohlédne na to, aby byl viník nehody řádně potrestán. On sám, zeť a asistent pana generálního ředitele, prohlašuje, že jako jeho nejbližší přítel, příbuzný a spolupracovník udělá všechno pro to, aby firma dál prosperovala minimálně tak jako doposud. Současně ubezpečil burzy, zejména tu johannesburskou, že firma je v dobrých rukou, správní rada má věci pod kontrolou a není žádný důvod k tomu, aby se ceny akcií vydaly na novou úroveň. Závěrem Heller dodal, že on sám nyní rozdělí své aktivity na dva úkoly. Udržet firmu a pomoci své ženě, která je těsně před porodem, s překlenutím těžkého období.

Hellerův článek byl napsán velmi jasně, stručně a se znalostí všech okolností, které mohly po smrti pana generálního ředitele nastat.

Kdo Philipa dobře znal, musel hned vědět, že takový článek by Philip za jediný den nestvořil.

Pravda je, že Philip na něm pracoval asi půl roku a právě díky tomu množství času na přípravu jej dovedl téměř k dokonalosti.

Však také cena akcií GIMC klesla o necelých dvacet centů, a to ještě především proto, že akcií se zbavil jeden z místních boháčů, který se pokusil spekulací rozhoupat cenu.

Spekulace mu nevyšla a už večer se cena vrátila na svoji vyrovnanou úroveň z předchozích týdnů.

Philipu Hellerovi poděkoval sám šéf sekce kapitálových trhů na ministerstvu financí pan Roald Fidelman, a to prostřednictvím správní rady GIMC. Heller svojí bleskovou reakcí uklidnil akcionáře a přesvědčil řadu lidí, že je schopen

převzít řízení firmy po svém tchánovi, kterému ostatně v posledním roce dělal jednoho z nejbližších asistentů.

Jack se cítil šíleně, poprvé od doby, kdy manuálně pracoval v dolech, ho bolelo celé tělo.

Seděl v křoví a snažil se utřídit si myšlenky. Jenže to nešlo. Byl ještě pořád tak trochu v šoku a z velké dálky pozoroval postavičky pobíhající kolem místa nehody.

Byli tam hasiči, policisté i záchranáři, Jack bohužel věděl, že řidiči už není pomoci. Obrovský žár z hořícího nákladřáku plného dřeva byl cítit až sem.

„Pete, Pete,“ vzdychl Jack, „Evropu a Ameriku už spolu nevidíme.“

Jack nebyl věřící, ale přece jen se za přítele pokřižoval.

Jen neřukat, poručil si. Hlavou mu vířily všelijaké myšlenky, stále nevěděl, kde začít. Napadlo ho to až při pohledu na doutnající zbytky v místě nehody. Byla to spíše hromada popela než nějaké zbytky, uvědomil si.

První poznatek zní: Všichni budou myslet, že jsem po smrti.

Druhý poznatek: Budou-li si všichni myslet, že jsem po smrti, pak se ten, kdo všechno zorganizoval, přestane kontrolovat. A já ho budu moci identifikovat.

Třetí poznatek: Wanda a Anna zprávu o jeho smrti nemusí unést. Syn Dominik se s tím srovná líp. O nikoho dalšího v této souvislosti strach mít nemusím.

Závěr? Musím se skrýt a začít pátrat na vlastní pěst. Nejenom abych zachránil sebe, ale především abych ochránil své blízké.

Jack se konečně vzpamatoval, jeho mozek začal opět pracovat naplno. Uvědomil si, že teď, když je zahrán do kouta, cítí v sobě opět tu sílu, kterou poznal v mládí. Ano. Lidé si pošetile myslí, že k tomu, aby člověk podal mimořádný výkon, se musí dobře najíst, pořádně vyspat, být hýčkán

a oprašován. Blbost. Člověk je schopen největších výkonů tehdy, když je v úzkých.

Jack teď byl v úzkých a navíc byl sám. Žádný tým, žádné porady, žádné kompromisy.

Už skoro zapomněl na ten pocit, kdy rozhodnutí, jeho vlastní rozhodnutí, záleží čistě a jedině na něm bez ohledu na to, co k tomu bude mít správní rada, poradní sbor, banka, odbory či ministerský dohled.

Jack se upravil a pomalu odcházel. Zdalipak Anna už porodila, blesklo mu hlavou.

Modrá fordka tiše proplula bránou do rezidence Hellero-vých. Zvolna se sunula mezi trávníky a okrasnými dřevina-mi po cestě vysypané bílou kamennou drtí.

Bylo přesně dva dny po nehodě a schylovalo se k večeru. Philip vyšel ze dveří a počkal, až vůz zaparkuje před ve-randou.

Ve voze seděl policista v uniformě a vedle něj postarší ci-vilista. Civilista počkal, až jeho uniformovaný řidič vypne motor, pak se zvolna vysoukal ven.

„Dobrý den, pane Hellere,“ pozdravil a potřásl Philipovi rukou, „přijměte, prosím, moji co nejhlubší soustrast. Jack byl můj dlouholetý přítel a slibuji vám, že udělám všechno, abych odhalil příčiny jeho smrti.“

Philip potřásl hlavou a tiše řekl: „Ještě jsme se z toho ne-vzpamatovali. Bylo to tak nečekané a kruté. Mám teď pře-devším strach o Annu.“

Oba muži vešli dovnitř do domu. Anna seděla v hlavním obývacím pokoji, měla kruhy pod očima a vypadala úplně apaticky.

„Upřímnou soustrast,“ řekl návštěvník, „je mi to moc líto.“

„Pane Crane, to je hrozné.“ Anna vstala, ignorovala poda-nou ruku a vrhla se Craneovi kolem krku.

Tim Crane byl šéfem johannesburské kriminálky a byl to jeden z blízkých Jackových přátel.

„No tak, no, no,“ utěšoval Tim Annu, „jen se vyplačte. Ale myslete na to malé, které už se chystá na svět.“

Anna se Tima zoufale držela a nemohla se utiřit. Philip k nim přistoupil a jemně je od sebe odtrhl. Pak Annu opatrně usadil zpátky do křesla.

„Co pro nás máte, inspektore?“ obrátil se k Timovi.

Tim Crane už nebyl dlouhá léta inspektorem, ale byl ředitelem a řídil početnou skupinu detektivů a inspektorů johannesburské kriminálky. Jack mu však vytrvale říkal inspektore, a Philip proto použil toto oslovení také.

Timovi to nebylo milé, nicméně nehnul ani brvou a odpověděl: „Mám tu pár věcí k identifikaci, zvládnete to?“

„Jistě,“ řekl Philip.

„A vy, má milá?“ obrátil se k Anně.

Ta jen tiše přikývla.

Tim Crane otevřel kufřík a vytáhl kousky zpečeného plechu. Rozložil je po stole a zeptal se: „Poznáváte z toho něco?“

Philip se zvědavě začal prohrabávat předloženými předměty, ale nepoznal nic.

Anna si zakrývala oči rukama a nepřestávala usedavě plakat.

„Nic,“ řekl Philip, „vždyť jsou to úplné škvarky. Co vlastně na místě nehody zůstalo?“

„Bohužel téměř nic,“ zakroutil hlavou Tim, „než na místo dorazili hasiči a záchranáři, obrovský žár všechno spálil. A než dorazila cisterna, nebylo už co hasit. Hrozné.“

„Tohle poznávám,“ řekla Anna a rozplakala se ještě víc, „tohle jsou kódové zámky tatínkova kufříku.“

Tim vzal oba spečené kusy oceli a vložil je do malého sáčku.

„Ještě něco?“ zeptal se.

Anna ukázala na jeden předmět.

„Myslím,“ zarazila se, „že tohle by mohl být zbytek z tatínkovy hole.“

Tim vzal do ruky označený předmět a zabručel: „Taky mě to mohlo napadnout.“

Šlo o zbytek nerezového plechu, jež pokrýval ručku hole, kterou Jack nenosil kvůli zdraví, ale kvůli parádě.

„Taková hloupá náhoda, a stojí to život,“ ulevil si Philip, „copak ten blbec s tím nákladákem byl slepý? Nebo se otčův řidič hnal jako blázen?“

„Asi kombinace obojího,“ odpověděl Tim.

„A čím byl vůbec ten nákladák?“ zeptal se Philip.

„To je největší záhada,“ pokrčil rameny Tim, „byl to starý vrak a podle čísla motoru byl už dávno vyřazen z dopravní evidence. Skoro to vypadá, že vjel do té cesty schválně.“

„Cože?“ vyhrkl Philip, „to nemyslíte vážně. Že by jako někdo tu bouračku udělal schválně? A proč? Co by kdo z toho mohl mít? Otec neměl nepřátele.“

„Policie musí zvážit všechno,“ odpověděl Tim.

„Máte na někoho podezření?“ zeptal se Philip opatrně.

„Podezřelí jsou úplně všichni, jsme teprve na začátku vyšetřování, postupně budeme vyškrtávat ty, kteří mají neprůstředné alibi. Zatím jsem vyškrtl ze seznamu podezřelých jen jedno jméno, u kterého jsem si stoprocentně jist, že v tom nemá prsty.“

„A kdo je ten šťastný?“ vyzvídal Philip.

„Já, já sám, ale šťastný z toho nejsem,“ řekl Tim Crane a začal se zvedat. „Mimochodem,“ dodal, „kde jste byl vy, pane Hellere, v ten nešťastný den kolem desáté?“

„Dovolte, snad si nemyslíte, že bych já, to je absurdní,“ ohradil se Philip.

„Policejní rutina,“ nedal se Tim, „kde jste byl?“

„Měl jsem obchodní jednání v hotelu Art music. Servírka si na mě určitě vzpomene. Nechal jsem jí zvlášť velké spropitné a taky jsem vylil na stůl kávu. Jsem nešika. A hleďte, teď vidím, že i nešikovnost může být někdy užitečná.“

„Díky,“ řekl Tim. Objal Annu a potřásl si rukou s Philipem.

„Jakmile bude něco nového, hned se vám ozvu.“

Philip se díval za odjíždějící Fordkou a měl nepříjemný pocit.

Tenhle Tim Crane není žádný blbec. Naopak. I v pětadesáti je šéfem kriminálky, protože mu to pálí víc než celému zdejšímu policejnímu sboru dohromady.

„Pojďte, Wando, pojdte,“ nabádal Warren Smith Jackovu asistentku a usadil ji na zadní sedadlo taxíku. Dva dny se o ni staral jako o blízkou přítelkyni, ale Wanda stále nebyla schopna zvládnout situaci. Chvillemi se stávala dokonce hysterickou. Warrenovi nezbylo, než aby u ní přespával, hlídal ji jako děcko, které si může v nestřežené chvíli ublížit. Wanda jeho přítomnost sotva vnímala. Nyní oba zamířili ke správní budově GIMC. Když vystoupili před hlavním vchodem, Wanda dostala panický strach. Zase ta hysterie, povzdechl si Warren.

Vzal ji pod paži a napůl ji vedl, napůl vlekl dovnitř. Když vyjeli výtahem nahoru, musel ji násilím dostrkat do kanceláře. Sotva zapadli dovnitř, uvědomili si oba současně, že na ně hledí Jack svým šibalským pohledem. Warren očekával další hysterický záchvat, ale Wanda se překvapivě před obrazem Jacka uklidnila. Jako by se styděla za svoji dosavadní slabost, upravila si sukni a halenku, rukou pročísla vlasy a posadila se na pohovku.

„Co teď budeme dělat?“ obrátila se na Warrena.

„Přemýšlet,“ odvětil, „ještěže zastupující generální Walter měl tolik rozumu, že se nenacpal do Jackovy kanceláře.“

„Och, Jacku,“ obrátila se Wanda k obrazu, „šíleně mi chybíš. Šíleně.“

Warren očekával výbuch pláče, ale ten nepřišel. Wanda v přítomnosti Jacka, byť jenom ztvárněného na obraze, získala zpátky sebekontrolu. „Kam se vlastně pan Irving tak hnul?“ zeptal se Warren, „ani mi nepodal ruku a zmizel.“

„Volal mu Philip, že Anna začíná rodit,“ řekla Wanda, „ted’ už je malé asi na světě. Máš vnouče,“ obrátila se k obrazu.

„Zjistím ti to přesně,“ dodala a vytočila číslo.

Dlouho vyzváněl táhlý tón v rezidenci Hellerových, než Anna zvedla telefon.

„Aničko,“ vydechla Wanda a nebyla schopna mluvit dál. Nevěděla co říct.

„Wando, to je hrůza,“ plakala Anna do telefonu, „proč zrovna on?“

Wanda se trochu vzpamatovala a řekla: „To je osud. Jedu za tebou, hned.“

„Ne, prosím, ne. Chci být sama. Přijed’ zítra, už mi bude líp. Ano?“

„Jistě, Aničko, jistě. Úplně jsem zapomněla. Je to kluk, nebo holka?“

„Co?“ nerozuměla Anna.

„Přece to malý.“

„Já ještě, ještě nemám termín.“

„Já myslela, promiň, asi jsem se spletla. Je doma Philip?“

„Ne. Má dnes něco dlouho v práci. Říkal, že přijde pozdě.“

Philipa někdo zneužil, aby vylákal Jacka na tu cestu, napadlo Wandu a hned se s tím svěřila Warrenovi.

Warren si otevřel notes a cosi si pečlivě poznamenal.

Řeka Zambezi se líně převalovala mezi hustě porostlými břehy, neodbytné vedro vyhnalo všechno živé do stínu a svět nepřipomínal místo k životu.

Kraal, který se rozkládal na úpatí nevysokého kopce, byl tvořen chýšemi pokrytými doškovými střechami. Kolem kraalu se rozkládalo pár nuzných polí s prosem, které už ztratilo zelenou barvu a začínalo žloutnout.

Jack zapřemýšlel, kdy byl v tomto kraalu naposled. Bylo to nějakých dvacet pětadvacet let.

Terénní toyota jej vysadila asi pět kilometrů západně, Jack řidiči poděkoval za svezení a něco přes dvě hodiny krácel kdysi tak známou krajinou ke kraalu, kde očekával srdečné přijetí. Měl za sebou únavnou cestu na sever, ale až na překročení řeky Limpopo neměl žádných zásadních problémů. Teď tedy přicházel konec jeho úmorného trmácení.

Byl už téměř u první chýše, když vyběhl malý hošík a překvapeně se před Jackem zastavil. Pak se bleskově otočil a zmizel.

Než se Jack nadál, byl obklopen hordou černých dětí. Ukázal jim prázdné ruce a neomylně zamířil k jedné z největších chýší v kraalu.

Sklonil hlavu a vklouzl dovnitř.

„Vidím tě,“ ozvalo se z přítmi a Jack chvíli mžoural, než uviděl sedící postavu.

„Nkosi Nkulu!“ vykřikl radostně Jack, „ty žiješ!“

„Už se chystám na cestu ke svým otcům,“ řekl Nkosi Nkulu.

„Budeš muset ještě chvíli počkat,“ sehnul se k němu Jack a srdečně ho objal.

Nkosi Nkulu mu nabídl širokové pivo a poprvé se na Jacka pátravě zadíval.

„Ztloustl jsi a zlenivěl. Už bys neulovil oštěpem lva, lev by ulovil tebe.“

Jack se rozesmál. „Taky nevypadáš na to, že bys ještě zvládl dlouhé noční pochody.“

Nkosi Nkulu se usmál: „Už mě čeká jen jeden dlouhý pochod. K mým předkům.“

„Nkosi Nkulu, přišel jsem ti říct, že v tomhle se mýlíš. Cestu za předky musíš odložit. Mám pro tebe úkol!“ řekl vážně Jack.

„Hned mě napadlo, žes nepřišel jen na širokové pivo,“ odpověděl Nkosi Nkulu a oba staří muži si padli do náručí podruhé.

George Thurber byl natolik obézní, že jakýkoliv pohyb mu způsoboval velké obtíže. Nicméně, jako předseda správní rady GIMC plnil své povinnosti velmi svědomitě a zodpovědně.

„Pane Thurbere,“ podal mu Philip ruku, „dík, že jste si našel chvilku.“

„Ale to je, pane Hellere, přece samozřejmě. Pokud jde o prospěch firmy, jsem vám plně k dispozici.“

Philip si ulehčeně oddechl. Když získá na svoji stranu Thurbera, s ostatními už to půjde líp. Ale pozor. Thurber vypadá neškodně, avšak je to všemi mastmi mazaný obchodník.

„Měli jsme s tátou takovou vizi,“ začal Philip, jenom co se posadili, „je to jednoduché a přitom geniální.“

„Myslíte vašeho otce?“ zeptal se Thurber.

„Jistě,“ odpověděl Philip, „tedy, přesněji, myslím otce své ženy, ale chápejte, byl pro mě víc než vlastní táta...“

„Dobrá, dobrá, pokračujte,“ odbyl ho Thurber.

„Prostě už pár měsíců jsme chystali s tátou velké změny. Tady mám všechno černé na bílém,“ Philip se sehnul a zamátral v objemném kufříku.

Vytáhl tlusté spisy svázané po stranách černými šňůrkami. Rozvázal je, tvrdé desky odklopil a rozložil po stole hromádky plánů, výpočtů, kalkulací, potencionálních burzovních operací, předpokládaných výkyvů světových cen, analýz konkurence, plán do roku 1980 a výhled do roku 2000 atd., atd.

Thurber zafuněl, postavil se a naklonil se nad stůl. Začal se tiše probírat vším, co mu Heller nabídl. Vnořil se do studia a téměř třicet minut usilovně studoval a srovnával předkládané informace.

Heller ho s úsměvem pozoroval. Vychutnával si svůj triumf a přes odpor, který v něm sádelnatý a zpocený Thurber vyvolával, cítil euforii z blízkeho vítězství. Cítil opojný pocit z toho, že věci a události se daly do pohybu a on je má plně pod kontrolou.

Po půlhodině se Thurber, teď už úplně propocený, posadil. Nalil si whisky a dolil, teď už po několikáté, i Philipovi. Philip do sebe sklenku obrátil a zcela neomaleně řekl: „Tak co?“

„Hm,“ zabručel Thurber, „snad na tom něco je. Nechte mi ty dokumenty týden k důkladné analýze, pak vám budu schopen říct, co si o nich myslím.“

Philipovi strnula ruka a jen tak tak, že prázdnou sklenici po Thurberovi nehodil. Ten všivák. Parchant zatracenej, pomyslel si.

Jen s krajním úsilím se ovládl, dokonce vyloudil náznak úsměvu a ledabyly vstal.

„No nic, pane Thurbere, zdá-li se vám to nezajímavé, nebudu vás déle zdržovat,“ a začal papíry shrabovat na jednu velkou hromadu.

„Ale, ale, mladý příteli,“ zadržel ho Thurber a položil mu dlaň na ruku, „když budete příliš hrr a nenecháte věci dozrát, zůstanou kyselé.“

Philip na něj pohlédl a horečně přemýšlel, co tím chce Thurber říci.

„Posaďte se,“ nalil mu Thurber další sklenku, „neřekl jsem, že je to k ničemu. Řekl jsem, že potřebuji čas.“

„Já čas nemám,“ vybuchl Philip, „na tomhle jsem makal půl roku, teď vám to tu předhodím, poděkuju a odejdu? Nebudte směšný.“

Thurber Philipa bedlivě sledoval a dospěl k závěru, že je sice zbrklý a neurvalý, ale je si dobře vědom hodnoty předkládaných spisů. Nepochyboval ani vteřinu o tom, že jejich autorem je Jack, ale stejně tak nepochyboval ani vteřinu o tom, že jejich majitelem je nyní Philip.

„Budou-li se navrhovaná opatření realizovat, jaký bude vliv na hodnotu akcií?“ zeptal se Thurber a podíval se Philipovi do očí.

„Patnáct až osmnáct procent,“ vyhrkl Philip.

„Řekněme deset,“ přitakal Thurber, „a to v časovém horizontu šesti měsíců. Půjde-li vše podle předpokladů. Dobrá, mladý příteli. A jaká je vaše cena za ty materiály?“